

nin na opravné řízení proti rozsudkům pro zmeškání, používá množného čísla »konečných lhůt«, kdežto v dalších dvou případech v témže odstavci používá jednotného čísla; dále mluví povšechně o opravném řízení, má tedy na mysli všechny stupně dalšího řízení, ke kterému rozsudek pro zmeškání může dáti podnět, tedy i opravné prostředky proti rozhodnutí odvolacího soudu ve třetí stolici. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i účel úpravy § 225 c. ř. s., jenž záleží, jak uvádí výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 43 věst. k nové úpravě §§ 223—235 c. ř. s. ve znění cis. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. v tom, umožniti, by o soudních prázdninách všechny spory, i když nebyly prohlášeny věcmi feriálními, byly přivedeny až ke konečnému vyřízení, když se nestaly spornými a nenastala déle trvající přestávka, která by výhodu, dosící exekučního titulu i o prázdninách zase zrušila. Není-li úmyslu rozhodnutí napadati, nemá nastoupení právní moci býti soudními prázdninami oddalováno. Vývody ministerského výnosu dopadají stejně jak na odvolání, tak na rekursy a dovolání. (Srovn. rozh. čís. 5565 sb. n. s.) Napadený rozsudek soudu druhé stolice doručen byl dovolateli dne 18. července 1928. Dovolání podané teprve dne 11. září 1928 bylo tedy opozděným. Na tom nic nemění okolnost, že soud první stolice, nedbaje předpisu § 507 c. ř. s., dovolací spis předložil soudu druhé stolice, a jest mylným dovolatelův názor, že s hlediska § 507 c. ř. s. byl jedině soud první stolice oprávněn, dovolání jako opozděné odmítnouti a že, když tak neučinil, byl odvolací soud vázán jeho usnesením, kterým bylo dovolání přijato na soud. Nelze tento názor odvoditi z doslovu § 507 c. ř. s., jenž má jedině na mysli, by opozděné dovolání bylo již odmítnuto v první stolici a nenastupovalo zbytečnou a marnou cestu instanční. Odvolacímu soudu není nikterak vzato právo a ovšem ani povinnost, přezkoumati včasnost dovolání a, pozná-li, že jest opozděno, je odmítnouti. To vyplývá ostatně i z úvahy, že dovolací soud nemůže býti přidržen k tomu, by vyřizoval i opozděná a nepřípustná dovolání.

Čís. 8708.

Na základě rozsudku, jímž byl dlužník uznán povinným provést na budovách opravy, a na základě usnesení, jímž byl vymáhající věřitel zmocněn, by na účet dlužníka provedl opravy, nemůže vymáhající věřitel vésti exekuci k vydobytí nákladů na opravy.

(Rozh. ze dne 14. února 1929, R I 13/29.)

Rozsudkem ze dne 26. března 1927 byl dlužník uznán povinným provést na budovách statku vymáhajícího věřitele opravy. Usnesením ze dne 6. listopadu 1927 byl vymáhající věřitel podle § 353 ex. ř. zmocněn, by na účet povinného provedl opravy, k nimž byl povinný odsouzen. Návrhu vymáhajícího věřitele, by mu byla na základě rozsudku ze dne 26.

března 1927 a 6. listopadu 1927 povolena exekuce k vydobytí 10.378 Kč jako části nákladů na opravy, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rozsudkem ze dne 26. března 1927, o němž se jako o exekuční titul opírá návrh dovolacího rekurenta na povolení exekuce k vydobytí 10.738 Kč, nebyl žalovaný Karel E. kromě útrat sporu odsouzen k placení dovolacímu rekurentu, zejména nebyl odsouzen k zaplacení vymáhaného peníze, nýbrž byl jen uznán povinným provést na budovách statku propachtovaného dovolacímu rekurentu opravy v rozsudku blíže vyjmenované. Usnesením ze dne 6. listopadu 1927, na něž se dovolací rekurent jako na druhý, další exekuční titul pro návrh na exekuci pro řečený peníz odvolává, nebylo rovněž kromě útrat uloženo povinnému placení, nýbrž byl jen dovolací rekurent podle § 353 ex. ř. zmocněn, by na účet povinného provedl opravy, k nimž byl tento rozsudkem odsouzen. Od návrhu na složení zálohy podle § 353 druhý odstavec ex. ř. dovolací rekurent upustil a tak ani z důvodu zálohy není v usnesení Karlu E-ovi uloženo placení. Podle toho ani rozsudek ze dne 26. března 1927 ani usnesení ze dne 6. listopadu 1927 nedávají náležitého podkladu a titulu (§ 7 ex. ř.) pro exekuci co se týče částky 10.738 Kč a rekursní soud právem z toho důvodu návrh dovolacího rekurenta na povolení exekuce pro tento peníz zamítl. Jest mylným názor dovolacího rekurenta, že tím, že v usnesení ze dne 6. listopadu 1927 byl zmocněn k provedení oprav podle dobrozdání znaleckého a že když znalec v dobrozdání vypočetl náklad na opravy na 55.620 Kč, jest mu dán, pokud se týče že on má exekuční titul k vymáhání částky 10.738 Kč jako části nákladů na opravy. V usnesení není 55.620 Kč uvedeno a zejména není v něm Karlu E-ovi uloženo, aby tento peníz nebo nějakou část z něho, najmě částku 10.738 Kč dovolacímu rekurentu zaplatil. Podle zmíněného usnesení zavázal se povinný Karel E. podle pokračování v opravách příslušný náklad spláceti staviteli v týdenních splátkách a dovolací rekurent si vyhradil, kdyby povinný splátky nedodržel a stavitel na něm zaplacení požadoval, exekučně nastupovati na povinného pro nezaplacené splátky na základě rozsudku ze dne 26. března 1927. Ani v tom, že splátky nebyly přesně stanoveny a dovolací rekurent si jen po případě vyhradil splátky dobývati, nelze spatřovati dostatečný titul (§ 7 ex. ř.) pro vymáhání částky 10.738 Kč a mimo to, jak správně uvádí rekursní soud, scházel by též průkaz, že nastal případ, pro který si dovolací rekurent vyhradil exekuci.

Čís. 8709.

Byla-li na prvopisu plné moci uvedena strana správným křestním jménem, na opisu plné moci připojeném ke spisům však nepravým křestním jménem, právní zástupce si pak vyžádal lhůtu k předložení prvopisu